

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2013 r.,

sprawy **P. K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 28 czerwca 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 7 marca 2012 r., postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

P. K. uznany został wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 marca 2012 r., za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył karę wymierzoną oskarżonemu do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie, w odniesieniu do tego oskarżonego, utrzymał wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca P. K. Zarzucił w niej wyrokowi rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające w szczególności na obrazie:

1. art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k. poprzez uznanie, że skarżący nie podał przekonujących argumentów oraz nie wykazał by uchybienie przez Sąd pierwszej instancji normie art. 404 § 2 k.p.k. mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku,
2. art. 404 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że wydanie w dniu 7 marca 2012 r. postanowienia o prowadzeniu odroczonej rozprawy w dalszym ciągu nie może być uznane za rażące,
3. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez uwzględnienie przy wydawaniu wyroku jedynie okoliczności obciążających przy pominięciu w znacznym zakresie okoliczności przemawiających na jego korzyść,
4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie przyczyn rozstrzygnięcia i uznania podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów za bezzasadne, bez rzetelnego uzasadnienia powodów zajętego stanowiska.

W konkluzji kasacji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w K. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w G. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się niezasadna w stopniu, który pozwolił na jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Po pierwsze, stwierdzić należy, że z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wynika, że sąd ten rozważył zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i obraży przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., dzielając rezultaty rozumowania Sądu pierwszej instancji. W przypadku, w którym Sąd odwoławczy podziela ocenę dowodów i ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, nie jest zobowiązany do powielania zaakceptowanej argumentacji i za poprawne uznać należy odwołanie się do, prawidłowej zdaniem sądu ad quem, linii rozumowania przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W przedmiotowej sprawie zresztą, sąd odwoławczy poświęcił istotną część swoich

rozważań ponownej, uzupełniającej ocenie wyjaśnień oskarżonego oraz ocenie zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zauważyć także trzeba, że o niezasadności omawianego zarzutu kasacji świadczy także fakt zmiany zaskarżonego wyroku i znaczącego obniżenia wymiaru kary. W tym stanie rzeczy trudno podzielić pogląd o pominięciu przez sąd odwoławczy okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

Po drugie, zauważyć trzeba, że zawarty w kasacji zarzut naruszenia art. 404 § 2 k.p.k. stanowi powtórzenie zarzutu tej samej treści sformułowanego przez obrońcę w apelacji. Sąd Okręgowy w G. odniósł się do tego zarzutu w uzasadnieniu wyroku w części III. Zawarte w treści uzasadnienia stwierdzenie odnoszące się do braku wykazania w apelacji potencjalnego niekorzystnego wpływu uchybienia na treść wyroku wynika z konstrukcji art. 438 pkt 2 k.p.k. Przepis ten bowiem nie wskazuje jako skutecznej względnej przesłanki odwoławczej każdej obrazy przepisów postępowania, a jedynie taką obrazę, która jednocześnie mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Formułując zarzut naruszenia przepisów postępowania, autor środka odwoławczego pamiętać powinien o warunku z art. 438 pkt 2 in fine i starać się wykazać potencjalny wpływ opisywanego uchybienia na treść orzeczenia. Brak takiej argumentacji stwierdzony został w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku. Sąd odwoławczy nie ograniczył się jednak do tego stwierdzenia i poddał okoliczności prowadzenia odroczonej rozprawy w dalszym ciągu wnikliwej analizie, konstatując po jej przeprowadzeniu, że kontynuowanie postępowania w sprawie nie może być uznane za rażące i zdolne do wywarcia wpływu na treść wyroku. Fakt, że skazany i jego obrońca inaczej oceniają omawianą sytuację nie świadczy o rażącym naruszeniu prawa przez sąd odwoławczy, który sprostał wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.